

Kınalı Kuzular

– Mehmet ÖZMEN · 02 Haziran 2010

Toprak ağlıyor Anadoluda, dillerde sitem.
Göğe yükseliyor binlerce dua.
Kırmızı Beyaza boyanmış caddeler.
Binlerce insan bağılıyor camilerde.
Sıra sıra uzanmış yiğitler musallaya
Ağlıyor Analar.
Oy! Kara gözlüm diye.
Oy! Mehmet'im diye.
Başlar dik alçaklara inat.
Gözüm yaşlarla dolmuş.
Yaşlı bir adam görüyorum; ön saflarda.
Elleri dizinde döğüyor göğsünü.
Yapışıyor Komutanın yakasına.
Komutanım! Oğlumun kalan vatani görevini ben yapmak istiyorum diyor.
Oğlum Allah katına borçlu çıkmasın diyor.
Allah'ın ordusu vatan borçu ile çıkar mı Rabbinin huzuruna?

Ey! Uğruna destanlar yazdığım Bayrağım.
Bak bir Mehmet daha sana can oldu.
Akın akın geliyorlar.
Kınalı Kuzular doldurmuş terminaleri.
Ve Türk Anaları yol bekliyor Yasemin Çiçeği gibi.
Muradın, Muradımızdır diyor gönüller.
Davullar çalınıyor.
Mehmetler'in eline kınalar yakılıyor.
Yüzlerce insan toplanmış, havalarda uçuyor Mehmetler.
Ağızlarında emzik.
Kafamı kaldırıyorum.
Genç bir kız takılıyor gözlerime.
Elinde yeşil bir yazma Mehmetim'e bakıyor.
Ah! Aşk.
Ah! Hasret.
Ah! Vuslat.
Sevdamız bir uzun bakış diyipte kavuşamayan aşıklar geliyor aklıma.
Bu devirde askere giden yare yazma vermek.

Yeşil olanı ona layik görmek, Mavi Yazmayla yol beklemek.
Türk olmak diyorum ben buna, Türk olmak...
Belki; bir daha hiç gelmeyecek.
Belki; bir daha hiç göremeyecek.
Belki; bir ömür mavi yazma bağlayacak.
Bir ağlama sesi geliyor arkalardan; ince, cılız bir ses.
Küçücük bir çocuk kundakta, Yusuf imiş adıda.
Yüreğide avuçları gibi küçücük.
Son bir kez kokluyor babası, bir nazar boncuğu iliştiriyor kundağa.
Ne de olsa erkek övünüyor bizimkisi: " Erkek adamın erkek oğlu olur "
İyi bak oğlumuz diyor usulca.
Bir damla Mavi Yazmalı Yardan.
Bir damla Kınalı Kuzudan.
İki damla yaş düşüyor beyaz kundağa....

Hasret katmerleniyor ansızın.
Günler, geceleri kovalıyor yüreklerde.
Bir sabah sela duyuluyor.
İki asker bir kaç sağlık memuru kapıda beliriyor.
Askerlerin birinde Bayrak var, birin de Künye.
Tek bir söz dökülüyor o, yıkık fakir Gecekonduunun önünde.
" Vatan sağolsun "
Yutkunamıyor cümle cihan o an.
Mehmet'im toprak olacakmış.
Hainler pusu kurmuş, mayın döşemiş tezkere günü yollara.
Yüreği hariç parçalanmış Mehmet'in bütün bedeni.
Uzanmış mübarek naaşı Anadolu topraklarına.
Ah! Anadolu.
Ah! Vatan toprağı.
Nice Mehmet yatar mübarek bağrında.
Kimi kefensiz yatar, kimi de sahipsiz.
Yatar Kınalı Kuzular Annelerinin kucağındaki gibi.
Bu yüzden Ana/doludur, Anadolu.
Mavi Yazmalı Yar belirir sokak başında.
Süt ve cici bebe yazdırmış veresiye defterine.
Bu hafta son demiş bakkal; bir daha yazmam.
Mehmet! Demiş Mavi Yazmalı yar.
Mehmet!
Çok uzaklardaymış Mehmet'i.

Diz çöker o da umutları gibi, kaldırım taşlarına dökülür gözyaşları.
Bir ağlama duyulur; perdesi çürümüş, rutubetli odadan.
Babba...Babba...Babba...BABA...
Bir Yusuf yüzlü daha yetim kalır.
Kim bilir kaç gece daha ağlayacak Yusuf, kaç karanlık gece?
Mavi Yazmalı Yar; usulca gömer sevdasını naftalin kokan sandığına.
Dul kalır adıda.
Ömür boyu Mavi Yazma bağlar....

MEHMET ÖZMEN (02.06.2010)